

SIDNEY SHELDON

BOJÍŠ SE
TMY?

AL
press

edice
KIO KAN

edice
KIO/KAN

Copyright © 2004 by Sheldon Family
Limited Partnership, succesor to the Rights
and Interests of Sidney Sheldon
Translation © Dalibor Míček, 2005
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Are you afraid of the Dark?
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání druhé

ISBN 978-80-7543-836-2

Prolog

Berlín, Německo

Sonja Verbruggeová netušila, že prožívá svůj poslední den. Razila si cestu mořem letních turistů, kteří se tísnili na chodnících kolem třídy Unter den Linden. *Hlavně žádnou paniku*, nabádala se v duchu. *Zachovej klid.*

Elektronická pošta jí doručila děsivou zprávu. *Uteč, Sonjo!* varoval ji Franz. *Jdi do hotelu Artemisia. Tam budeš v bezpečí. Počkej, až se ti ozve –*

Zpráva náhle skončila uprostřed věty. Proč ji Franz nedopsal? Co se děje? Předchozí noci slyšela, jak manžel někomu zdůrazňuje, že je nutno zničit Primu. Kdo nebo co je Prima?

Frau Verbruggeová se blížila k Brandenburgische Strasse, na níž stojí hotel Artemisia, který přijímá pouze ženy. *Počkám tam na Franze. Vysvětlí mi, co to má znamenat.*

Když Sonja Verbruggeová dorazila na roh ulice, na semaforu pro chodce naskočila červená, a jak se zastavila u obrubníku, někdo z davu do ní narazil a postrčil ji do vozovky. *Zatracení turisti!* Limuzína, která parkovala v druhé řadě, se náhle rozjela a srazila ji k zemi. Okamžitě se kolem ní seběhl hlouček čumilů.

„Je v pořádku?“

„*Ist ihr etwas passiert?*“

„*Peut-elle marcher?*“

V tom okamžiku u chodníku zastavila projíždějící sanitka. Vyskočili z ní dva zdravotníci a ujali se zraněné. „Postaráme se o ni.“

Sonja Verbruggeová vnímala, jak ji zvedají a ukládají na nosítka. Dveře se přibouchly a vzápětí se ambulance rozjela.

Pokusila se posadit, ale popruhy, které ji poutaly k nosítkům, jí to nedovolily. „Nic mi není,“ protestovala. „Nejsem zraněná, jenom...“

Jeden ze záchranářů se k ní skláněl. „To je v pořádku, Frau Verbruggeová. Uvolněte se a zachovejte klid.“

Vzhlédla k němu, náhle poplašená. „Jak to, že znáte mé jmé...?“

Ucítila v paži bodnutí injekční jehly a v příštím okamžiku ji pohltila náruč tmy.

Paříž, Francie

Mark Harris stál sám na vyhlídkové plošině Eiffelovy věže a nevšímal si hustého lijáku sráženého větrem. Čas od času změnil klikatý blesk dešťové kapky v mihotavý diamantový vodopád.

Na protějším břehu Seiny se vedle zahrady u Trokadera tyčila důvěrně známá silueta paláce de Chaillot, ale Mark ji nevnímal. Jeho mysl se soustředila na ohromující zprávu, která se brzy rozšíří do celého světa.

Poryv větru roztočil závoj deště do prudkého víru. Mark Harris si zaclonil rukávem zápěstí a podíval se na hodinky. Opozdili se. *A proč trvali na tom, abychom se setkali právě tady a navíc o půlnoci?* Jeho úvahy přeru-

šil zvuk otevírané kabiny výtahu. Blížili se k němu dva muži, sklonění proti dorážejícímu větru.

Když je Mark Harris poznal, citelně se mu ulevilo. „Jdete pozdě.“

„Promiň, Marku. Zdrželo nás to mizerné počasí.“

„To nic. Hlavně že jste tady. Schůzka ve Washingtonu je domluvena, ano?“

„Právě o tom si musíme promluvit. Dnes ráno jsme podrobně diskutovali o tom, jak tuto záležitost nejlépe zařídit, a rozhodli jsme se...“

Zatímco první muž mluvil, jeho společník se přesunul za Harrise. A potom Mark ucítil tupý úder do hlavy a prakticky ve stejném okamžiku ho silné ruce zvedly přes zábradlí a shodily do nočního deště. Po několika vteřinách jeho tělo dopadlo na nehostinnou dlažbu o osmatřicet pater níž.

Denver, Colorado

Gary Reynolds vyrostl v drsném pohoří Kelowna nedaleko kanadského Vancouveru, kde také absolvoval pilotní výcvik, a proto byl na létání nad zrádným horským terénem zvyklý. Momentálně seděl v kabině soukromé cessny Citation II a pozorně sledoval zasněžené vrcholky, které ho obklopovaly.

Letoun byl určen pro dvoučlennou posádku, ale dnes se Gary musel obejít bez druhého pilota. *Tentokrát musím letět sám*, pomyslel si Reynolds nevesele.

Vyplnil falešný letový plán, v němž uvedl jako cíl Kennedyho letiště ve Washingtonu. Nikoho by ani nenapadlo hledat ho v Denveru. Noc stráví u své sestry a ráno vyrazí na východ, kde se sejde s ostatními. Všechny kroky nutné k odstranění Primy byly dohodnuty a...

Jeho myšlenky přerušil hlas z palubní vysílačky. „Citation jedna jedna jedna Lima Foxtrot, tady řídicí věž mezi-národního letiště v Denveru. Ohlaste se, prosím.“

Gary Reynolds stiskl tlačítko mikrofону. „Tady Citation jedna jedna jedna Lima Foxtrot, žádám o povolení k přistání.“

„Jedna Lima Foxtrot, uveďte svou polohu.“

„Tady jedna Lima Foxtrot. Jsem patnáct mil severovýchodně od denverského letiště. Výška patnáct tisíc stop.“

Vpravo se tyčil vrchol hory Pike's Peak. Po jasně modré obloze neplul jediný mráček. *Dobré znamení.*

Po krátké odmlce se znovu ozvala řídicí věž. „Jedna Lima Foxtrot, máte povolení přistát na dráze dva-šest. Opakuju, dráha dva-šest.“

„Jedna Lima Foxtrot rozumí.“

Gary Reynolds bez nejmenšího varování ucítil, jak letoun náhle poskočil. Překvapeně vyhlédl oknem pilotní kabiny. Zvedl se silný vítr a během několika vteřin vlétla jeho cessna do divokých turbulencí, jež jí zmítaly ze strany na stranu, nahoru a dolů. Gary přitáhl řídicí páku ve snaze získat výšku, avšak letadlo odmítlo poslušnost; polapeno v zuřivém víru přestalo být ovladatelné. Pilot aktivoval vysílačku.

„Jedna Lima Foxtrot hlásí stav nouze.“

„Jedna Lima Foxtrot, jaká je povaha nouzového stavu?“

„Vletěl jsem do extrémně silných turbulencí!“ ječel Gary Reynolds do mikrofону. „Stroj je neovladatelný! Chytil jsem zatracený hurikán!“

„Jedna Lima Foxtrot, jste jen čtyři a půl minuty od denverského letiště a my tady na monitorech nevidíme sebe-menší náznak turbulencí.“

„Já na vaše monitory kašlu! Říkám vám...“ Zajíkl se. „Mayday, mayday...“

Dispečeri v letištní věži v šoku zírali, jak světlá tečka zmizela z radarové obrazovky.

Manhattan, New York

Za svítání se pod Manhattanským mostem přes East River nedaleko mola číslo sedmnáct shromáždili uniformovaní policisté i detektivové v civilu kolem oblečené mrtvoly, která ležela na břehu. Někdo lhostejně pohodil tělo tak, že se hlava strašidelně pohupovala na hladině sem a tam, jak si s ní pohrávaly vlny.

Vyšetřování vedl poručík Earl Greenburg, detektiv z oddělení pro vyšetřování vražd Manhattan-jih, který právě dokončil předepsané úkony. K mrtvole se nesměl nikdo přiblížit, dokud fotograf nepořídil záběry ze všech úhlů a on sám si nezaznamenal detailní podrobnosti o situaci na místě činu, zatímco ostatní policisté pátrali v nejbližším okolí po případných stopách a důkazech. Ruce oběti byly zabaleny do čistých plastových sáčků.

Soudní patolog Carl Ward dokončil ohledání těla, vstal, oprášil si špičku z nohavic a ohlédl se na oba hlavní vyšetřovatele. Detektiv Earl Greenburg působil dojmem schopného profesionála a mohl se pochlubit impozantním seznamem vyřešených případů. Jeho prošedivělý kolega detektiv Robert Praegitzer se vyznačoval klidným, bezstarostným chováním člověka, který už všechno viděl a nic ho nemůže překvapit.

„Je tvůj, Earle,“ řekl koroner Greenburgovi.

„Tak co tu máme?“

„Zjevnou příčinou smrti je proříznuté hrdlo. Čepel zasáhla krkavici. Obě česky má rozmlácené a nahmatat jsem několik zlomených žeber. Někdo se na něm pěkně vyřádil.“

„Čas úmrtí?“

Ward sklopil oči k hladině, která si pohrávala s hlavou oběti. „Těžko říct. Podle mého odhadu ho sem pohodili krátce po půlnoci. Podrobnou zprávu dostanete po pitvě.“

Greenburg obrátil pozornost k mrtvole. Šedé sako, tmavomodré kalhoty, světle modrá kravata, na levém zápěstí drahé hodinky. Detektiv poklekl a začal prohledávat kapsy saka. Nahmatal kus papíru a konečky prstů ho vytáhl.

„Je to italsky.“ Zvedl hlavu a rozhlédl se. „Gianelli!“

Přiběhl k němu uniformovaný policista. „Ano, pane?“

Greenburg mu podal lístek. „Přeložte mi to.“

Gianelli pomalu přečetl vzkaz: „*Poslední šance. Bud' mi přineseš zbytek zásilky drog k molu sedmnáct, nebo si zaplaveš mezi rybami.*“

Robert Praegitzer nasadil překvapený výraz. „Mafiánský mord? Proč by ho v tom případě nechali takhle ležet všem na očích?“

„Dobrá otázka.“ Greenburg prohledával ostatní kapsy oběti. Vytáhl peněženku a otevřel ji. Byla nacpaná bankovkami. „Po jeho peněžích vrah rozhodně nešel.“ Z boční kapsičky vylovil vizitku. „Jméno mrtvého zní Richard Stevens.“

Praegitzer sraštil obočí. „Richard Stevens... Nepsali o něm nedávno v novinách?“

„Psali o jeho ženě Dianě Stevensové,“ poučil ho Greenburg. „Svědčila u soudu v případě vraždy Tonyho Altieriho.“

„No jo,“ přisvědčil Praegitzer. „Vypovídala proti hlavě mafie. Ten *capo di capos* z ní určitě neměl žádnou radost.“

Oba muži se otočili k mrtvole Richarda Stevense.

Kapitola první

V sále číslo třicet sedm v budově nejvyššího trestního soudu na Centre Street 180 uprostřed Manhattanu právě probíhalo přelíčení, v němž jako obviněný vystupoval Anthony (Tony) Altieri. Obecenstvo a žurnalisté zaplnili rozlehlou úctyhodnou soudní síň do posledního místečka.

Anthony Altieri se choulil v invalidním vozíku u lavice obžalovaných a vypadal jako bledá obtloustlá žába, skrčená ve své strnulosti. Jen jeho oči prozrazovaly život a Diana Stevensová na stanovišti svědků cítila pulzující nenávist pokaždé, když se na ni podíval.

Vedle Altieriho seděl jeho obhájce Jake Rubenstein, advokát, který proslul jednak svou exkluzivní klientelou, rekrutující se vesměs z řad zločineckých gangů, a dále tím, že téměř všichni obžalovaní, které u soudu hájil, byli zproštěni viny.

Nevysoký elegantní právník se vyznačoval pohotově uvažujícím mozkem a živou představivostí. Ani dvě jeho vystoupení v soudní síni se navzájem nepodobala a teatrální, afektované chování při přelíčení se mu stalo druhou přirozeností a nejdůležitějším pracovním nástrojem. Jako obhájce byl neobyčejně schopný. Uměl dokonale posoudit protistranu a s instinktem dravce okamžitě využíval každou její slabost. Občas sám sebe viděl jako lva, který se pomalu plíží k nic netušící kořisti připraven ke skoku..., nebo jako lstivého pavouka, který splétá síť, do

níž se nakonec soupeř chytí a zůstane mu bezmocný vydán na pospas... Jindy mu představivost vykreslila obraz trpělivého rybáře, který opatrně nahazuje vlasec, pomalu pohybuje návnadou a čeká, až se do ní naivně důvěřivý svědek zakousne.

Advokát teď pozorně sledoval svědkyni a snažil se jí pohledem proniknout do mysli. Diana Stevensová překročila třicítku. Obklopovala ji aura elegance. Měla patricijské rysy obličeje, rozevláté jemné blond vlasy, smaragdové oči a nádhernou postavu, na sobě dokonale ušitý černý kostým. Ztělesňovala spolehlivost a důvěryhodnost a Jake Rubenstein věděl, že předchozího dne na porotce zapůsobila velmi příznivě. Uvědomoval si, že při křížovém výslechu k ní bude muset přistupovat s krajní opatrností. Rozhodl se pro roli rybáře.

Pomalu přistoupil ke stanovišti svědků a oslovil ji laskavým, vlídným tónem. „Paní Stevensová, včera jste ve své výpovědi uvedla, že kritického dne, tedy čtrnáctého října, jste jela ve svém automobilu na jih po Henry Hudson Parkway. Defekt pneumatiky vás přinutil sjet z dálnice na výjezdu k padesáté osmé ulici, odkud jste pokračovala po přístupové komunikaci k Fort Washington Parku, kde jste zastavila.“

„Ano,“ odpověděla svědkyně tichým kultivovaným hlasem.

„Proč jste zastavila právě na tom místě?“

„Praskla mi pneumatika a věděla jsem, že musím sjet mimo hlavní silnici. Přes stromy jsem zahlédla střechu domu a domnívala jsem se, že by mi jeho obyvatelé mohli pomoci. Neměla jsem totiž rezervu.“

„Jste členkou autoklubu?“

„Ano.“

„A máte v autě telefon?“

„Ano.“

„Proč jste tedy nezavolala do autoklubu?“
„Domnívala jsem se, že by to trvalo příliš dlouho.“
„Samozřejmě,“ přisvědčil Rubenstein účastně. „Takže jste zastavila u toho domku.“

„Ano.“
„Vystoupila jste a zaklepala, abyste požádala o pomoc?“
„Přesně tak.“
„Venku bylo ještě světlo?“
„Ano. Stalo se to kolem páté odpoledne.“
„To znamená, že jste dobře viděla?“
„Jistě.“
„A co jste viděla, paní Stevensová?“
„Viděla jsem Anthonyho Altieriho...“
„Ach, vy už jste se s ním dříve setkala?“
„To ne.“
„Tak jak jste věděla, že to je Anthony Altieri?“
„Viděla jsem jeho fotografie v novinách a...“
„Chcete říct, že jste viděla snímky, které vám připomínaly obžalovaného?“

„No, to...“
„Co jste viděla v domě?“
Diana Stevensová se rozechvěle nadechla. Mluvila pomalu a v duchu si představovala scénu, která se tehdy před jejíma očima odehrála. „V místnosti byli čtyři muži. Jeden z nich seděl přivázaný na židli. Vypadalo to, že ho pan Altieri vyslýchá. Další dva stáli vedle něho.“ Hlas se jí zatřásl. „Pan Altieri vytáhl pistoli, něco vykřikl a... a střelil toho muže do týla.“

Jack Rubenstein vrhl postranní pohled na porotu, která výpověď svědkyně doslova hltala.

„Co jste udělala potom, paní Stevensová?“
„Utekla jsem zpátky k autu a zavolala mobilním telefonem linku devět set jedenáct.“
„A pak?“

„Ujela jsem.“

„S prasklou pneumatikou?“

„Ano.“

Vhodná chvíle rozčeřit hladinu. „Proč jste nepočkala na příjezd policie?“

Diana se ohlédlá k lavici obžalovaných. Altieri ji pozoroval s neskrývanou zlobou.

Odvrátila pohled. „Nemohla jsem tam zůstat, protože... protože jsem se bála, že ti muži vyběhnou z domu a uvidí mě.“

„Jistě, to je zcela pochopitelná obava,“ připustil Rubenstein – a pak jeho hlas ztvrdl. „Co však nechápu, paní Stevensová, je skutečnost, že když policejní hlídka na základě vašeho telefonátu dorazila na místo a vstoupila do domu, nejen že v něm nikoho nenašla, ale dokonce neobjevila žádné stopy, že by se tam někdo zdržoval, natož aby tam byl zavražděn.“

„To nedokážu vysvětlit, nicméně...“

„Vy jste umělkyně, paní Stevensová, nemám pravdu?“

Otázka svědkyni zaskočila. „Ano, ale...“

„Úspěšná umělkyně?“

„Předpokládám, že by se to tak dalo říct, ale co to má...?“

Teď zaseknout háček.

„Trocha publicity navíc nemůže nikdy uškodit, že? Celá země vás uvidí ve večerních zprávách v televizi a na prvních stránkách...“

Diana sežehla obhájce pobouřeným pohledem. „Publicita s tím neměla nic společného. Neposlala bych nevinného člověka do...“

„Ano, paní Stevensová. *Nevinný*. To je klíčové slovo. A já dokážu mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost, že pan Altieri je skutečně nevinný. Děkuji. Skončil jsem s vámi.“

Diana Stevensová ten dvojsmysl ignorovala. Sopotíc vztekem opustila stanoviště svědků a vracela se na své místo. „Mohu odejít?“ sykla cestou na státního zástupce.

„Jistě. Pošlu někoho, ať vás doprovodí.“

„Děkuji, ale to nebude nutné.“

Vyšla ze soudní síně a sjela výtahem k parkovacím garážím. V uších jí stále zněla obhájčova slova.

Vy jste umělkyně, paní Stevensová, nemám pravdu...? Trocha publicity navíc nemůže nikdy uškodit, že? Jak ponížující! Ale vzato do důsledků byla se svou výpovědí spokojena. Sdělila porotcům, co přesně viděla, a oni neměli nejmenší důvod jí nevěřit. Anthony Altieri bude odsouzen a stráví zbytek života za mřížemi. Přesto musela Diana stále myslet na nenávistné jedovaté pohledy, jimiž ji probodával, a cítila lehké mrazení.

Podala zřízenci parkovací lístek a zamířila ke svému vozu.

O dvě minuty později vyjela na ulici a odbočila na sever ke svému domovu.

Když zastavila na křižovatce, přistoupil k ní dobře oblečený mladík, který dosud stál vedle dopravní značky. „Promiňte, paní, zabloudil jsem. Nemohla byste...?“

Diana stáhla okénko.

„Nemohla byste mi říct, jak se dostanu k tunelu Holland?“ zeptal se s italským přízvukem.

„Jistě. Je to velmi jednoduché. Jeďte k první...“

Mladý muž zvedl ruku, v níž svíral pistoli s nasazeným tlumičem. „Vystupte z auta, paní. Rychle.“

Diana zbledla. „Dobře. Prosím vás, ne...“ Pootevřela dveře. Mladík o krok ustoupil – a Diana dupla na plyn a vyrazila s hvízdajícími pneumatikami. Slyšela, jak se

vysypalo prostřelené zadní sklo a jak další kulka pleskla do kapoty. Srdce jí bušilo tak prudce, že se sotva dokázala nadechnout.

O únosech cestujících z automobilu už Diana Stevensová četla, ale vždy je pokládala za odtažitě události, které postihují někoho jiného. A ten člověk se ji navíc pokusil zabít! Tohle přece únosci nedělávají. Natáhla se pro mobilní telefon a vytukala 911. Trvalo nejméně dvě minuty, než se jí ohlásila policejní centrála.

„Devět jedna jedna. Co potřebujete?“

Už ve chvíli, kdy vysvětlovala, co se stalo, Diana pochopila, že je to beznadějně. Útočník měl spoustu času zmizet.

„Vyšleme tam hlídku. Můžete mi sdělit své jméno, adresu a telefonní číslo?“

Diana uvedla požadované údaje. *Zbytečné*, pomyslela si. Ohlédla se na rozbité sklo a zachvěla se strachem. Zoufale zatoužila zatelefonovat Richardovi do kanceláře a svěřit se mu s tím, co ji postihlo, avšak věděla, že pracuje na důležitém projektu. Kdyby mu zavolala a oznámila, co se jí stalo, jistě by ho to znepokojilo a rozjel by se za ní, aby jí stál po boku – a ona v žádném případě nechtěla, aby kvůli ní nedodržel termín. Všechno mu řekne až doma.

Při další úvaze jí naskočila husí kůže. *Čekal tam na mě, nebo to byla jen náhoda?* Vzpomněla si na rozhořor, který vedla s Richardem v den zahájení procesu: *Myslím, že bys neměla svědčit, Diano. Mohlo by to být nebezpečné.*

Nedělej si starosti, drahý. Altieri bude odsouzen. Zavřou ho a zahodí klíč od cely.

Jenže má přátele a ti...

Kdybych to neudělala, Richarde, nedokázala bych se sama sobě podívat do očí.

Diana dospěla k závěru, že útok na křižovatce byl pouze náhodný. *Altieri přece není takový blázen, aby na mě poslal nájemného vraha, uvažovala. Zejména ne teď, v době procesu.*

Sjela z dálnice a pokračovala na západ až k obytnému komplexu na Východní pětasedmdesáté ulici. Než vjela do suterénní garáže, naposled se podívala do zpětného zrcátka. Všechno vypadalo normálně.

Prostorný a vzdušný byt zabíral dvě patra domu. Rozlehlý obývací pokoj s okny od podlahy ke stropu a mohutným mramorovým krbem byl vybaven bohatě čalouněnými křesly a pohovkou s květinovým vzorem, vestavěnou knihovničkou a televizorem s širokoúhlou obrazovkou. Stěny ověšené pestrobarevnými obrazy připomínaly duhu. Mezi autory pláten byste našli Childea Hassama, Julese Pascina, Thomase Birche a George Hitchcocka a jeden kout byl vyhrazen Dianiným dílům.

Na vyšším podlaží se nacházela ložnice s koupelnou, pokoj pro hosty a prosluněný ateliér, kde Diana malovala. I zde visely na stěnách její obrazy. Na stojanu uprostřed místnosti byl upevněn nedokončený portrét.

Hned po návratu domů spěchala Diana do ateliéru. Sundala nehotový portrét ze stojanu a nahradila jej čistým plátnem. A pak začala skicovat obličej muže, který se ji pokusil zabít. Ruce se jí však trásly tak silně, že musela přestat.

Cestou k bytu Diany Stevensové si detektiv Earl Greenburg postěžoval: „Tuhle část své práce nejvíc nenávidím.“

„Raději jim to oznámíme sami, než aby to uslyšeli ve večerních zprávách,“ opáčil Robert Praegitzer a podíval se na partnera. „Řekneš jí to?“

Earl Greenburg nešťastně přikývl. Vzpomínal na kolegu, který musel informovat jistou paní Adamsovou, že její manžel, pochůzkář, byl zabit při výkonu služby.

Je to velmi citlivá žena, varoval detektiva velitel. Musíš jí to sdělit šetrně.

Žádný strach. Zvládnu to.

Detektiv zaklepal u Adamsova domu, a když se dveře otevřely, zeptal se policistovy manželky: *Vy jste vdova Adamsová?*

Zvuk domovního zvonku Dianu vyděsil. „Kdo je tam?“ zeptala se prostřednictvím elektronického vrátného.

„Detektiv poručík Earl Greenburg. Potřebuju si s vámi promluvit, paní Stevensová.“

To bude o tom únosu, pomyslela si Diana. Policie zareagovala rychle.

Stiskla tlačítko; Greenburg vešel do chodby a zamířil ke dveřím bytu.

„Dobrý den.“

„Paní Stevensová?“

„Ano. Jsem ráda, že jste přišli tak rychle. Začala jsem z paměti kreslit podobu toho muže, ale...“ Zhluboka se nadechla. „Měl snědou pleť v obličejí, hluboko posazené hnědé oči a na tváři malou bradavici. V ruce držel pistoli s nasazeným tlumičem a...“

Greenburg zmateně zamrkal. „Promiňte, ale nechápu, o čem...“

„Ten útočník. Volala jsem devět set jedenáct a...“ Postřehla výraz policistova obličeje. „Vy jste nepřišel kvůli tomu pokusu o únos, že?“

„Ne, madam, nepřišel.“ Greenburg se na okamžik odmlčel. „Mohu dál?“

„Prosím.“

Detektiv vstoupil do bytu.

Dívala se na něj zpod svraštělého obočí. „O co jde? Stalo se něco?“

Greenburg jen obtížně hledal slova. „Bohužel ano. Je mi to líto, ale... Obávám se, že pro vás mám špatnou zprávu. Jde o vašeho manžela.“

„Co se mu stalo?“ vyhrkla roztřeseným hlasem.

„Měl nehodu.“

Dianě sáhla na srdce ledová ruka děsu. „Jakou nehodu?“

Greenburg se zhluboka nadechl. „Byl zavražděn, paní Stevensová. Včera v noci. Dnes ráno jsme pod mostem na břehu East River objevili jeho tělo.“

Diana na něj dlouho mlčky hleděla a pak pomalu zavr-těla hlavou. „S někým jste si oběť spletli, poručíku. Můj manžel je v práci, ve své laboratoři.“

Bude to horší, než si policista myslel. „Paní Stevensová, vrátil se váš manžel včera večer domů?“

„Ne, ale Richard často pracuje přes noc. Je vědec.“ Její znepokojení každou vteřinou rostlo.

„Paní Stevensová, věděla jste, že se váš manžel zapletl s mafií?“

Diana zbledla jako stěna. „S mafií? Zešílel jste?“

„Zjistili jsme...“

Diana prudce oddechovala. „Ukažte mi služební průkaz!“

„Jak si přejete.“ Detektiv Greenburg vytáhl pouzdro s odznakem a podal jí ho.

Diana si doklad prohlédla, vrátila ho policistovi a pak mu vši silou vyfala políček. „Platí vás snad město za to, abyste děsil poctivé občany? Můj manžel není mrtvý! Je v práci!“ ječela na pokraji hysterie.

Greenburg se jí podíval do očí – viděl v nich šok a odmítavou reakci. „Paní Stevensová, nemám vám někoho poslat, aby se o vás postaral?“

„To spíš vy potřebujete, aby se o vás někdo postaral. A teď odejděte z mého bytu.“

„Paní Stevensová...“

„Vypadněte!“

Greenburg položil na stůl navštívenku. „Tady máte moje číslo pro případ, že byste se mnou chtěla mluvit.“

Když detektiv vycházel ze dveří, táhly mu hlavou neveselé úvahy. *No tak tohle jsem opravdu zvládl brilantně, pomyslel si ironicky. Zrovna tak jsem na ni mohl vybafnout: „Vy jste vdova Stevensová?“*

Po Greenburgově odchodu Diana zamkla dveře bytu a celá rozřesená se nadechla. *Ten blbec! Přišel na nesprávnou adresu a snažil se mě postrašit. Měla bych ho ohlásit.* Podívala se na hodinky. *Richard se již brzy vrátí. Nejvyšší čas začít chystat večeři.* Měla v úmyslu uvařit paellu, manželovo oblíbené jídlo. Zamířila do kuchyně a pustila se do práce.

Protože Richard pracoval na tajných projektech, Diana ho v laboratoři nikdy nevyrušovala, a pokud jí manžel nezavolal, věděla, že se opozdí. V osm večer byla paella hotová. Ochutnala pokrm a spokojeně se usmála. Přesně podle jeho chuti. Když se nevrátil ani do desáté, schovala hrnec s večeří do chladničky, na jejíž dveře přilepila lístek se vzkazem: *Miláčku, večeři máš v ledničce. Klidně mě vzbud', až se vrátíš.* Richard přijde domů vyhládlý.

Náhle se cítila úplně vyčerpaná. Převlékla se do noční košile, vyčistila si zuby a šla si lehnout. Za několik minut už tvrdě spala.

Ve tři hodiny ráno se s výkřikem probudila.

Kapitola druhá

Než se Diana ovládla natolik, aby se přestala trást, za Nokny svítalo. Chlad, který cítila, jí pronikal až do morku kostí. Richard je mrtvý. Už ho nikdy neuvidí, neuslyší jeho hlas, neschoulí se v jeho náručí. *A je to moje chyba. K tomu soudu jsem neměla chodit. Ach, Richarde, odpusť mi to... Prosím tě, odpusť mi... Neumím si představit, jak bez tebe přežiju. Tys byl můj svět, můj důvod proč žít. Teď nemám nic.*

Nejraději by se svinula do klubíčka.

Nejraději by zmizela.

Nejraději by zemřela.

Ležela přemožena zoufalstvím a vzpomínala na minulosť, na to, jak Richard změnil její život...

Diana Westová vyrostla v Sands Pointu ve státě New York, obklopena klidnou pohodou a bohatstvím. Její otec byl lékař, matka umělkyně a Diana začala malovat již ve třech letech. Navštěvovala Internátní školu svatého Pavla a v prvním ročníku univerzity prožila krátký román s charismatickým učitelem matematiky. Tvrdil jí, že se s ní chce oženit, protože je pro něj jediná žena na světě. Když se Diana dozvěděla, že má manželku a tři děti, usoudila, že buď neumí počítat, nebo ztratil paměť, a přestoupila na Wellesley College.

Byla doslova posedlá uměním a každou volnou chvíli strávila malováním. První obrazy začala prodávat ještě před promoci a rychle získala reputaci nadějněho talentu.